

DWIE BOMBY

POD POLSKĄ OCHRONĄ ZDROWIA

Jeszcze zatęsknimy za tym pięknym dla polskiej ochrony zdrowia rokiem 2017, kiedy początkujący lekarze domagali się za swoją pracę jedynie dwóch średnich krajowych. A jeszcze można było się targować! Kiedy z biedą, ale można było się dostać do lekarza. Kiedy ostro rósł odsetek wydatków na leczenie pacjentów w wieku podeszłym, ale jeszcze nie osiągnął poziomu, który rozsadził budżet nie tylko ochrony zdrowia, lecz całego państwa.

Za pięć lat ocenimy ten rok jako jeden z ostatnich, w którym trwała... sielanka. Czy niczym niezmacona? Ależ skąd, zmacona. Tyle że jedynie odgłosem tykania dwóch bomb zegarowych umieszczonych w fundamentach polskiej ochrony zdrowia. Pierwszą jest brak lekarzy, a drugą starzejące się społeczeństwo.

Mamy najświeższe dane z Naczelnej Izby Lekarskiej. W ciągu najbliższych 5 lat odejdzie z pracy na emeryturę co trzeci pediatra i chirurg, a także co piąty internista. Odsetek lekarzy powyżej sześćdziesiątki wynosi w chirurgii ogólnej 34,6%, w pediatrii 35,3%, a na internie 22,3%. Co z pielęgniarkami? Cóż, w związku

z obniżeniem wieku emerytalnego uprawnienia do odejścia na emeryturę tylko w październiku zyskało 11 tys. przedstawicielek tego zawodu.

Jak wynika z danych statystycznych, przed wojną ponad 40% lekarzy stanowili medycy pochodzenia żydowskiego. Odeszli w czasie Holocaustu, co powojenną służbę zdrowia postawiło na skraju katastrofy. Doktor był wówczas dobrem deficytowym, na ogół niedostępnym, a ochronę zdrowia w dużej mierze musieli wziąć na swoje barki ambitni, choć nie w pełni wykształceni

POWSTAJE JUŻ WIELE SIECI

OFERUJĄCYCH USŁUGI NAJWYŻSZEJ JAKOŚCI

DOSTĘPNE ZA PIENIĄDZE.

PRYWATNA OCHRONA ZDROWIA OBEJMI

DUŻĄ CZĘŚĆ CORAZ LEPIEJ ZARABIAJĄCEGO

SPOŁECZEŃSTWA, ALE DLA ZNA CZNEJ CZĘŚCI

POZOSTANIE CAŁKOWICIE NIEDOSTĘPNA

przedstawiciele innych zawodów. To samo grozi nam już za kilka lat, jednak tym razem bez żadnej konkretnej, obiektywnej przyczyny, ale z powodu braku elementarnej umiejętności przewidywania skutków błędnych decyzji politycznych i planowania w perspektywie dłuższej niż jedna kadencja sejmu i rządu.

Czeka nas dramat, bo pod opieką malejącej grupy lekarzy pozostawać będzie rosnąca rzesza pacjentów wymagających szczególnej opieki, częstszych wizyt i hospitalizacji. Mowa o pacjentach w wieku podeszłym. – *Obecnie średnie wydatki NFZ na jednego ubezpieczonego powyżej 65. roku życia są ponad 3-krotnie wyższe niż dla pozostałej, młodszej populacji* – wylicza Jerzy Gryglewicz w artykule „Epidemia starości” (str. 22). Obie bomby wybuchną naraz, a nam – po latach, gdy rzeczywiście nieco podgoniliśmy Zachód – przyjdzie cofnąć się do modelu znanego z PRL, czyli modelu Trzeciego Świata. Czołowe ośrodki utrzymają kontakt ze światową elitą i będą leczyły na najwyższym poziomie. Kłopot w tym, że będzie ich niewiele, nie poradzą sobie ze stale rosnącym popytem. Dostanie się do nich będzie koncesjonowane politycznie, a pokusa korupcyjna przy wyborze pacjentów spowoduje, że problem łapówek wróci ze zdwojoną siłą.

W Polsce rosnać będzie także klasa średnia. To będzie stanowiło motor rozwoju prywatnej ochrony zdrowia. Powstanie – już powstaje – szereg sieci oferujących usługi najwyższej jakości dostępne za pieniądze. Obejmie ona dużą część coraz lepiej zarabiającego społeczeństwa, dla znacznej części pozostanie jednak całkowicie niedostępna. Z jednej strony odciąży więc niedofinansowany sektor publiczny, ale z drugiej... stanie z nim do konkurencji płacowej o fachowców – lekarzy i pielęgniarki. Trudno sobie wyobrazić, by w tej konkurencji wygrał kto inny niż sektor prywatny.

Co dla reszty? Cóż, szpitale może i nowoczesne, zmodernizowane, z niezłym sprzętem – ale pozbawione kadr. Już dziś warto iść na SOR, by zobaczyć, jak za kilka lat będzie wyglądała polska publiczna ochrona zdrowia.